

Te vaak stellen we toegankelijkheid van sportaccommodaties gelijk aan 'toegang tot'. Bijvoorbeeld een helling voor een rolstoel of een drempelvrije ingang, waardoor iemand in een rolstoel zich toegang kan verschaffen tot een sportaccommodatie. Maar toegankelijkheid gaat ook om deel kunnen nemen aan en onderdeel zijn van de praktijken die in die accommodatie plaatsvinden. Met andere woorden, (zelfstandig en gelijkwaardig) daar datgene kunnen doen waarvoor die accommodatie bestemd is. Dat gaat dus verder dan toegang hebben tot de sportaccommodatie. En om meer doelgroepen dan de rolstoelers of mensen die slecht ter been zijn. Denk ook aan mensen met een zintuiglijke of cognitieve beperking of bijvoorbeeld met een hulphond. Helaas wordt bij het woord toegankelijkheid vaak niet verder gedacht dan 'toegang tot'. Daarmee ontstaat een te rooskleurig beeld van de werkelijke toegankelijkheid van sportaccommodaties. Bij de fysieke toegankelijkheid zou het moeten gaan om betreedbaarheid, bruikbaarheid, uitgangelijkheid en toegankelijke informatie op de locatie. Betreedbaarheid gaat dan over of iedereen de accommodatie en de ruimten makkelijk kan binnenkomen. Bruikbaarheid richt zich op of iedereen wat aangeboden wordt kan

gebruiken. Uitgangelijkheid refereert aan of iedereen (in geval van nood) snel en veilig de accommodatie kan verlaten. En toegankelijke informatie gaat erover of iedereen de informatie ter plaatse makkelijk kan lezen en begrijpen. Naast de fysieke toegankelijkheid kennen we ook nog de sociale toegankelijkheid, de praktische toegankelijkheid en de informatietoegankelijkheid, die ik voor het gemak in deze column buiten beschouwing laat.

Vanuit bovengenoemde definitie is er nog veel werk te verzetten voor een goede fysieke toegankelijkheid van de sportaccommodaties in Nederland. Hoeveel werk is lastig te zeggen, want dat impliceert dat er een compleet inzicht is in de huidige toegankelijkheid van sportaccommodaties. Dat in beeld brengen is complex. Goede initiatieven zijn er zeker. Er is toetsinformatie van Ongehinderd en er zijn schouwen van Uniek Sporten. En voor een deel van de sportaccommodaties is informatie opgenomen over toegankelijkheid in de Database SportAanbod van het Mulier Instituut. Maar dit is dus verre van een compleet overzicht.

Het is fijn te constateren dat toegankelijkheid is ingebed in Sportakkoord II en dat gemeenten 'goede toegankelijkheid' noemen als de

op een na belangrijkste doelstelling van hun accommodatiebeleid. Het is verder gunstig dat bij de BOSA-subsidieregeling nu zowel leden van NOC*NSF als van het Platform Ondernemende Sportaanbieders expliciet zijn benoemd als amateursportorganisaties die in aanmerking kunnen komen voor subsidie. En dat in 2024 40 procent subsidie beschikbaar is voor toegankelijkheidsmaatregelen, in vergelijking met 30 procent in 2023. Hiermee staat toegankelijkheid wel op de kaart en ontwikkelt het zich in de goede richting. Maar echt storm loopt het nog niet bij de subsidieaanvragen voor toegankelijkheidsmaatregelen. Om het verschil te maken en echt invulling te geven aan dit mensenrecht, is meer prioriteit voor dit thema noodzakelijk. Daarbij moet meer aandacht komen voor wat toegankelijkheid behelst. Hiervoor is het essentieel dat meer sportaccommodaties getoetst worden op toegankelijkheid, zodat gewerkt kan worden aan verbeterpunten en de BOSA-subsidie hier ten volle voor wordt benut. We zijn er immers nog lang niet. Vergeet niet: toegankelijkheid vereist meer dan 'toegang tot'.

Wil je meer weten over toegankelijkheid? Lees dan hoofdstuk 6 van het rapport 'Sportaccommodaties in Nederland 2023'; te downloaden via www.mulierinstituut.nl. ■

Remco Hoekman is directeur van het Mulier Instituut en verbonden aan de Radboud Universiteit Nijmegen. Meer weten? Stuur uw reactie of vraag naar R.hoekman@mulierinstituut.nl.

“ER MOET MEER AANDACHT
KOMEN VOOR WAT
TOEGANKELIJKHEID BEHELST”